Тайф
Юшченко
Тайф
Юшченко

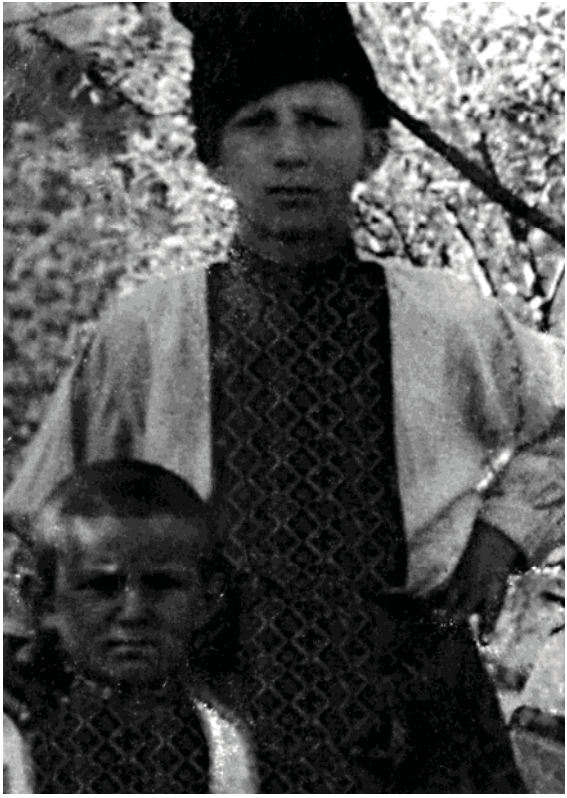

Конгрес Українських Націоналістів

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

20 лютого 2007 року № 8 (172)

ТЕПЛИЙ СПОГАД ПРО ХОЛОДНИЙ ДЕНЬ

8 січня 1946 року видався дуже гарний день. Виблискував сніг, якого випало ще мало, лесенький морозець бадьорив і гнів. І дуже

У східній частині села Лисовичі на Івано-Франківщині розмістився курінь української самооборони. Другим був потрібен відпочинок. Та недовго тощастило відпочивати: у сусідньому селі Чутянах (тепер Мікріччі) почалася стрілянина, яка тривала недовго. У повітрі зависла ракета білого кольору, провідник п. Шут сказав своїм побратимам: – нас просять на поміч!

За декілька хвилин стрілці повністю підготувалися до бою, було їх тридцять дев'ять. Недовго вже рушили в напрямку Чутян. Попереду лежало поле і невеличкий лісок, який упритул підступав до хутора Доброня. Не минуло і півгодини після відходу куріня самооборони, як у Чутянах почалася страшна стрілянина, яка тривала цілий день з короткими перервами. Під вечір бій почав наближатись до нашого села. Повстанці зайняли оборону на горі, а потім луками відступили в ліс.

Я, тоді сімнадцятилітній, жив у Лисовичах. Пригадую, як до нас у подвір'я вбіг москаль і закричав, побачивши воза:

– Давай лошадь – раненого везти!

Довелося підкоритися. Поранений в ніжку у місто Болехів, у гарнізонний шпиталь. Закочував на КПП. Постовий сказав:

– Це для вас чорний день – наших упало 120 чоловік. З бою вороги – жодного...

Повстанці отримали блискучу перемогу над карателями, сили яких перевищували число наших воїнів у 5–10 разів. Серед повстанців був один: одна легкоранена.

Летять літа, але теплі спогади про той зимовий день досі гріють мою душу.

Богдан МАЛАНІЙ,
м. Моршин,
Львівська область

В. ГАВРИЛЮК зі своєю сестрою Василинкою

МАВ ПСЕВДО "ОРЛИК"...

Я – сестра Василя Гавриюка, воїна УПА. Сама я – 1947 р. народження. Тож брата свойого не бачила. Зле багато наслухалася про нього від батьків, братів та сестри. Це був великий господар у домі, шанував батьків своїх, допомагав їм у догляді за малечею.

Брат був на рідинном службі безпеки районого осередку. Мав псевдо – "Орлик". Народився в селі Зозулинці Заліщицького р-ну Тернопільської області. Підний зрадник видав братерам його крайову. Вороги запропонували: нам буде подароване життя, але зайдіться

комарні мого брата з сусіднього села Городка Степан Українець підірвався гранатою. Терпляче пекельні муки, він довго не міг вмерти, тож попросив брата полегшити його біль.

Після цього брат натиснув курок і біля своєї скроні.

Так і лежить у сирій землі обидва побратими поруч.

Є на цвинтарі і спільний хрест на честь воїнів ОУН-УПА, які разом боролися з "Червоною чумою."

Мати наша все життя пронесла ту невиносиму тугу за сином. Так і проходила у своїй чорній хустині всі свої літа. Здавалось: що радості у неї не було школи, бо втратила дорогого 18-літнього сина.

Слава Богу, що нині відкриваються пам'ятники та встановлюються хрести на честь загиблих.

Дякуємо нашому Президенту Ющенку за вшанування наших героїв. Ми підтримуємо його добрі починання.

Віримо, що і наш уряд прийме рішення вшанувати воїнів ОУН-УПА як національних героїв. А інакше, як можна буде назвати цей уряд українським?

Сьогодні ми говоримо "Досить" тим політикам, які не опираються на основу основ – національну цілю.

Низько схиляємо голови перед воїнами ОУН-УПА, які загинули за нашу незалежність.

Вічна їм пам'ять!
Слава Україні!
Героям слава!

М. КИЗЕЛЬОВА,
м. Чернівці

Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 31 липня 2007 року № 31 (195)

СХАМЕНІТЬСЯ, БУДЬТЕ ЛЮДИ!

Недавно побувала в Києві і знову здивувалася й обурилася: яка ж це столиця України, коли на кожному кроці звучить мова нашого національного ворога!

Скільки віршів складено, скільки відомо проникливих висловів про нашу чарівну, співучу мову! Та нею пишатися треба, а багато хто з наших громадян цураються такого скарбу. Вони, мабуть, повірили "братам нашим старшим", які звикли вертити нісенітницю, що, мовляв, українська мова – "єто не человєческій язик". Але хіба ж можна вірити недоброму сусідові і вдовень робити те, чого він так хоче, – самим себе втоптувати в багнюку, зрікаючись мови своїх дідів та прадідів?

Не треба забувати, що рідна мова – то дар Божий, і коли вона зникає, тоді зникає і її носій – народ. Невже ми, українці, допустимо, щоб така трагедія сталась з нашим великим і славним народом?

Ні, нам треба, нарешті, опам'ятатися і рішуче сказати: годі, досить з нас чужого, ситі ним по горло!

Наші воріженьки недаремно викинули з паспортів графу про національність. Вони хочуть, щоб ми забули, чиїх ми батьків діти. Але не буде цього, ми не станемо безбатченками!

Закликаю всіх українців: схаменіться, будьте люди, бо лихо вам буде! Пам'ятаймо ці мудрі слова великого Тараса і швидше повертаймося до всього свого!

Слава Україні!

Марія КИСИЛЬОВА,
м. Чернівці